MÁHR GÁBOR

Roncstelepünk

nincs tévé, nincs senki, csakhogy egy kis zajár legyen a szobában,
mégis szóljon valami, rádió, mert ezt a csöndet már nem bírom,
de megtalálom magamat tizenhárom kolhozmunkásban,
és velük az ihletet jól magamba szívom,
nincs már szimfónia, lelegelték a lovak,
na én innen kezdek új életet,
én és a vízilovak,
én itten csak ténfergek, valamire várok.
Nem kell több kapucsínó és nem kell több kávé,
én itt már olyan ihletet beszereztem,
melynek csobogó kútját isszák sovány oroszlánok,
belerezzentem, belőle eredtem, a kút volt az én bölcsőm,
rosszposztó vagy, mondták, rosszposztó vagy,
de nem egy rossz illatú ember a rózsabokorban,
felfűzött csilingelések, volt, akinek ez volt az utolsó nyara,
mi mindig lemegyünk a cigánytáborba,
az öcsémékhez, pedig csak én vagyok cigány,
nem ütöttem apámra, anyámra, lehet, hogy egy fattyú vagyok,
de nem vagyok édes, aranyos Isten,
de én még ördögfattyú sem vagyok,
reszelek és kalapálok,
csak te ne lennék, bóbitám,
a cukor hiányzik az agyamból,
a cukor, ami meg vadorzó,
boldog vagyok és szemfüles,
mégis úgy lehet a legjobban írni,
amíg teljesen egyedül vagyunk, gyógyszertár budapest bartók béla út

és míg biztos kezekben tudom anyámat,
s roncstelepünk

A múltban megjósolták

kitettek magukért, megint, és mindig sorba jönnek be a sarabolók,
a kis kaszáló népség, pindaroszi csodák,

én még egy Anakreóni dalt le tudtam írni, mi puccparádé lesz
annak az édes kislánynak, aki a hajam is szerette,
dongó dongó, mi mindig csak délelőtt szerettünk,
lazán, az ágyon, és tudtam, akárhogyan térré teszem a gondolatom,
mindig csak mi maradunk,

míg itt voltál, s én egy ellenmenetes csavar voltam, mi mindig fájt,
hogyha hiányzott, tépett három hajszálamat, meg az a kis álmodás
mindig róla, újólag,

csak a levegőt szívom be veled,
felteszünk egy banánturmixot,
nyalakodunk édesdeden,
és ez mindig öröm,

de elszomorodunk, hogy elhagy az ihlet,
meg korzózunk egy csavarihleten,
mit az Isten csavar belénk fatiplivel,

és mit kérünk és kitől,
folyamodás történik hozzád,
hogy gyenge létedre most te látogass meg,
mert ez a gyengeséged,

de ismerlek már téged,
hat évet vártál, míg újra válaszoltál,
akkor is csak annyit mondtál,
mostanában hogy voltál?